

til ekstraordinær Hjælp, melder sig, bliver de præsenteret for denne Stenbunke, uden at der tages ringeste Hensyn til, om de er i Stand til at udføre dette Arbejde, om det er Kontorister, Typografer, Bagere, Folk, der ikke har den fjerneste Udsigt til at kunne tjene det tørre Brød ved dette Arbejde. Stenbunken ligger der bare for at jage dem bort fra at faa ekstraordinær Hjælp, og det var absolut ikke Meningen med Nødhjælpsarbejder, jeg tror heller ikke fra deres Side, der nu en Gang vilde have disse Nødhjælpsarbejder ind i Loven.

Jeg skal derefter gaa over til ganske kort at omtale nogle af de Punkter, hvor Loven af 1924 foreslaas revideret. Jeg skal ikke komme ind paa dem alle, da den højtærede Minister har omtalt dem alle ved Forelægelsen. Jeg skal først omtale Revisionen af § 16 angaaende Statstilskud. Ved Loven af 1924 gennemførtes der en Nedsættelse af det Tilskud, som Arbejdsløshedskasserne hidtil har faaet af det offentlige, fra Stat og Kommune, nemlig 83 pCt. af Medlemskontingentet, det vil sige at for hver Krone, som et Medlem betalte i Kontingent, fik Kassen af det offentlige 83 Ø. I 1924 blev det nedsat til 65 pCt., 35 fra Staten og 30 fra Kommunerne. Det foreslaas nu at forhøje Statens Tilskud fra 35 til 45; for hver Krone, Medlemmerne betaler, vil Kassen altsaa faa et Tilskud af 75 Ø. af det offentlige. Med den omfattende Arbejdsløshed, som Kasserne nu gaar i Møde, og hvor man kan forvente en overordentlig stor Udgift til den vedtægtsmæssige Understøttelse, er det et overordentlig moderat Forslag, som Ministeren har stillet, og det er begrænset til kun at skulle gælde et halvt Aar.

En Revisionsbestemmelse, som jeg i særlig Grad vil lægge Vægt paa, er Forandringen i § 28, Stk. 4, hvor der fastsættes Regler for, hvornaar en Kasse kan komme ind under Fonden og faa ekstraordinær Hjælp. De Regler, der er fastlagt her, gaar ud paa, at naar en Kasse har 50 pCt. mere Arbejdsløshed, end den har haft gennemsnitlig i de sidste 14 Aar, kan den faa ekstraordinær Hjælp af Fonden — dog kan man af de 14 Aar udskyde de to højeste Ledighedsprocenter. Dette Grundlag er efter min Mening i højeste Grad uretfærdigt, fordi de 14 Aar, der her bygges paa, er de 14 Krigs- og Kriseaar, hvor der var unormale Tilstande i Erhvervslivet, og hvor alle Kasser — ikke mindst efter at alle de, der stod udenfor dem, ved en Rigsdagsbeslutning var jaget ind i dem — maatte slæbe med en overordentlig høj Ledighedsprocent. Men dertil kommer, at man har fastsat en ens

Procent, 50 pCt. Det er rigtigt, at disse 50 pCt. har man bygget paa fra tidligere Tid, men vel at mærke, den Gang havde Kasserne levet en Række normale Aar, og da var det muligt, at dette kunde virke paa en helt anden Maade. Men dette, at man nu tager denne ensartede Procent, 50, virker paa den Maade, at de Kasser, der i Gennemsnit har haft den højeste Arbejdsløshedprocent, som Følge deraf ogsaa skal have det højeste Tillæg i Procent; f. Eks. en Kasse, der har haft en gennemsnitlig Arbejdsløshedprocent af 20, skal for at komme op paa de 50 pCt. mere have en Tillægsprocent af 10, altsaa være oppe paa 30 pCt. eller tæt ved en Trediedel for overhovedet at komme i Betragtning ved Tildeling af ekstraordinær Hjælp.

At disse Regler nu kommer til Revision, er jeg overordentlig tilfreds med. Det havde maaske været det rigtigste at forandre hele Grundlaget, men jeg forstaaer — og anerkender det ud fra samme Synspunkt, som jeg hidtil har gjort gældende —, at her kun er Tale om en foreløbig Revision. Hvis der skulde have været foretaget en gennemgribende Revision, saa findes der indenfor Arbejdsløshedskasserne ganske andre Forslag, som man ønsker at faa frem, og da man formentlig med Hensyn til Beregning af de 14 Aars Gennemsnit ligger inde med et helt Kompleks af Materiale, statistiske Opgørelser o. s. v., saa har man sikkert ikke ment, at det vilde være rigtigt at gaa til en Forandring af dette Grundlag. Og det kan jeg ogsaa erklære mig tilfreds med, idet man nu foreslaar at indføre en nedadgaaende Skala af Procenter for det Tillæg, som Arbejdsledigheden skal have, for at vedkommende Kasse kan komme i Betragtning.

Derefter skal jeg omtale Understøttelsernes Størrelse. I Lovens § 31, Stykke 6, er det fastslaaet, af hvilken Størrelse der skal udbetales ekstraordinær Hjælp. Størrelsen fastsættes af Socialministeren. Den blev i sin Tid fastsat af daværende Indenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Kragh. I et Cirkulære udstedt efter Lovens Vedtagelse, under 29. Marts 1924, er den ekstraordinære Hjælp fastsat til at være to Trediedele af den vedtægtsmæssige Understøttelse for Forsørgere og Halvdelen for Ikke-Forsørgere; og Hjælpen er begrænset til at omfatte 6 Dage af Ugen. Den Forandring, der her foreslaas, er, at den ekstraordinære Hjælp gøres fast i Loven; den kommer til at hvile paa det Grundlag, som man har i den vedtægtsmæssige Understøttelse, saaledes at et Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse, der op-